

Arrest

nr. 108 366 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In hoofde van de eerste verzoekende partij wordt op 27 december 2012 door de gemachtigde de staatssecretaris de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, die hem dezelfde dag wordt betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten Z. S.

geboren te D. B., op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”.

1.2. In hoofde van de tweede verzoekende partij wordt, ook op 27 december 2012, door de gemachtigde de staatssecretaris de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, die haar dezelfde dag wordt betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, die, naar analogie van de eerste aangevochten akte, luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten N. F.
geboren te B., op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19 november 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring, nu dit gericht is tegen de hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Immers, werd in onderhavige zaak een bijlage 13quinquies betekend aan verzoekers, in toepassing van art. 75 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten “vermag de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, nu zij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten, [de gemachtigde] beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen voordeel opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de huidige vordering”. (R.v.V. nr. 6.050 dd. 21.01.2008. Zie ook R.v.V. nr. 17.832 van 28 oktober 2008; R.v.V. nr. 16.677 van 29.09.2008; R.v.V. nr. 10.0565 dd. 16.04.2008; R.v.V. nr. 13.412 dd. 25.10.2007; R.v.V. nr. 10.874 dd. 30.08.2007)

Bijgevolg zal dan, na eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkenen, die illegaal in het Rijk verblijven, ter kennis moeten worden gebracht.

Een eventuele vernietiging van de in casu aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten, kan aan verzoekers dan ook geen enkel nut opleveren, zodat hij geen belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

“De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoekster met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoekster onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel. ” (R.v.V. nr. 3.497 dd. 9.11.2007).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, nu dit gericht is tegen het aan verzoekers betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat het aan hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten voor gevolg heeft dat zij gedwongen gerepatriëerd kunnen worden, zodat zij evident een belang hebben wanneer ze de nietigverklaring vorderen van de bestreden beslissingen. Ter zitting, in antwoord op de exceptie van de verwerende partij, stellen zij evenwel zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Ter zake kan worden verwezen naar wat volgt .

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikel 3 en 13 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zij betogen dienaangaande wat volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend aan verzoekers, biedt de Belgische autoriteiten de mogelijkheid om verzoekers te verwijderen van het Belgisch grondgebied en hen te repatriëren naar Servië.

Het betekenen van de bestreden beslissing geeft aldus aan de autoriteiten de vrijbrief om verzoekers te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal werd immers (tijdig) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4); deze procedure is nog hangende, een rechtsdag werd nog niet bepaald.

Verzoekers dreigen aldus te worden gerepatriëerd alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de Commissaris-Generaal; dit zou uiteraard een schending betekenen van art. 3 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent voor verzoekers dus het concrete risico om in strijd met art. 3 EVRM gerepatriëerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus onvermijdelijk een (risico op) schending van art. 3 van het Verdrag, die noodzakelijkerwijze dient bestreden - voor een gedwongen verwijdering - teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.

Aan het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt aldus elke effectiviteit c.q. rechtsbescherming ontzegd, aangezien de Belgische Staat de bevoegdheid zou toekomen om deze procedure volstrekt te negeren en over te gaan tot gedwongen repatriëring.

De bestreden beslissingen (en de terzake geldende wetsbepalingen waarop de bijlagen 13quinquies zijn gesteund) zijn derhalve in strijd met art. 3 en 3 EVRM.

Terzake kan ook nuttig worden verwezen naar het advies van professor VANHEULE m.b.t. het wetsontwerp van 24 november 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet

van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (dat uiteindelijk geresulteerd heeft in de Wet van 15 maart 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten...):

“ Professor Vanheule van de Universiteit Cent, wiens advies ook aan de commissieleden van de Kamer werd bezorgd, gaat dezelfde richting uit. Zo bevestigt hij dat « het annulatieberoep niet de waarborgen [biedt] opgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) betreffende de artikelen 3 en 13 EVRM (effectief rechtsmiddel), die van toepassing zijn in geval van een verdedigbare grief met betrekking tot een mogelijk «refoulement » van een asielzoeker naar een land waar hij risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling ».

Hij verwijst naar het arrest-Salah Sheekh (nr. 948/04, § 136, van 11 januari 2007), waarin het Europees Hof het belang van een volledig onderzoek ten gronde en ex nunc beklemtoont : « Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort zaken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling, moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering. »

Hij volgt het Hof in zijn advies dat « het annulatieberoep voor de RVV (...) enkel een onderzoek ex tunc toe[staat] zonder mogelijkheid voor de verzoekende partij om nieuwe elementen toe te voegen. Enkel het beroep in volle rechtsmacht biedt deze mogelijkheid. Daarom bestaat het risico dat de afwezigheid van een onderzoek ten gronde en ex nunc op het niveau van de RVV door het EHRM wordt gekwalificeerd als een schending van artikel 13 EVRM in specifieke gevallen van asielzoekers die de gelegenheid niet kregen om tijdens de procedure tot nietigverklaring nieuwe elementen voor te leggen. »

Tevens verwijst hij naar het arrest-Cebremedhin (nr. 25389/05 van 26 april 2007), alsook naar het arrest-M.S.S. vs België (nr. 30696/09, 21 januari 2011). Die arresten geven aan dat in het geval waarin een Verdragsluitende Staat beslist om een vreemdeling terug te sturen naar een land waar er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een risico in de zin van artikel 3 EVRM zou lopen, artikel 13 EVRM vereist dat de betrokkene toegang heeft tot een rechtsmiddel met schorsende werking. Voorts stelt hij het volgende : « De procedure tot nietigverklaring is niet zo'n rechtsmiddel. Het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een schorsende werking, maar slechts in het geval waar een reëel risico bestaat op verwijdering. Volgens de huidige praktijk is dit zo in het geval dat de persoon wordt vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering na de beslissing van de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken. »

De bijlagen 13quinquies betekend aan verzoekers dienen derhalve vernietigd te worden”.

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De bescherming die een vreemdeling kan ontlenen aan het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen enkel argument aanbrengen om een mogelijke schending in hunnen hoofde van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Dit klemt des te meer nu het beroep dat zij hadden ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst, door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 107 429 van 26 juli 2013. In die beslissing van 14 november 2012 werd geoordeeld dat noch een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd aangetoond in hoofde van de verzoekende partijen. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers brengen, zoals reeds gesteld, geen enkel concreet argument bij om alsnog een risico op een behandeling in strijd met artikel

3 van het EVRM aannemelijk te maken. De theoretische uiteenzetting van verzoekers en hun loutere bewering dat zij in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigen te worden gerepatrieerd "*alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de Commissaris-Generaal*" volstaat geenszins om een inbreuk op desbetreffende bepaling aannemelijk te maken.

3.3. Evenmin is dit laatst vermelde argument afdoende om aannemelijk te maken dat een schending van artikel 13 van het EVRM voorligt. Immers liggen er geen elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partijen gedwongen zouden zijn verwijderd alvorens de Raad uitspraak deed over het beroep tegen de beslissing inzake hun asielaanvraag en, in het algemeen, over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zodat niet valt in te zien welk belang zij hebben bij het aanwenden van deze grief.

3.4. Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS